

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupen Mgr. Martinem Razímem, advokátem se sídlem Pavla Hanuše 252, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, čj. OAM-181/ZA-ZA15-K01-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 3. 2013, čj. 28 Az 18/2012 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Martinu Razímovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2012, čj. OAM-181/ZA-ZA15-K01-2012, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové zamítl rozsudkem ze dne 20. 3. 2013, čj. 28 Az 18/2012 - 44.

[3] Krajský soud předeslal, že z žalobcem uplatněných skutečností nelze dovodit, že by mu bylo možné přiznat některou z forem mezinárodní ochrany. Žalobce ani nikterak nepopíral, že důvodem jeho odchodu z Ukrajiny byly výlučně ekonomické

problémy. Tato skutečnost není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Žalobce se brání návratu na Ukrajinu s poukazem na rodinnou situaci s tím, že tam nemá zázemí, o zaměstnání je nouze a těžko by uživil rodinu a dále kvůli problémům své družky s bývalým manželem. Žalovaný podle soudu zcela správně uvedl, že obavy z možných negativních reakcí bývalého manžela družky žalobce lze eliminovat místem budoucího pobytu na Ukrajině a také využitím dostupných prostředků ochrany, např. prostřednictvím stížnosti na chování konkrétní osoby a na nečinnost kompetentních orgánů, nevládních organizací nebo ombudsmana.

[4] Žalobce požádal o mezinárodní ochranu i pod vlivem ztráty povolení k pobytu na území České republiky. Finančně organizační potíže žalobce, které k této ztrátě vedly, nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Otázka legalizace pobytu nemůže být důvodem pro kladné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

[5] Krajský soud přisvědčil žalovanému i co do hodnocení důvodů pro udělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Azyl za účelem sloučení rodiny sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. Žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu. Závěr o neexistenci důvodů pro udělení tohoto typu ochrany krajský soud učinil i přes námitku žalobce týkající se dosud neukončeného přezkumného soudního řízení ve věci nezletilé dcery R. Ta se narodila již na území České republiky, její rodiče opustili Ukrajinu především z ekonomických důvodů, problémy její matky – fyzické útoky bývalého manžela – je možno řešit prostřednictvím kompetentních orgánů.

[6] Udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Soud shledal, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Žalovaný tento závěr učinil na základě dostatečného množství informací i od samotného žalobce. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok. Sdílení společné domácnosti včetně výchovy společného dítěte nezakládá důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

[7] Krajský přisvědčil žalovanému i co do hodnocení důvodů pro neudělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, není ani ve vojenském konfliktu s jiným státem a případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany nehrozí při návratu na Ukrajinu žádný postih. Jak již bylo řečeno, obavy žalobce a jeho družky z možných násilných reakcí jejího bývalého manžela je možné řešit s ohledem na rozlehlost Ukrajiny a za pomoci policie či dalších kompetentních složek. K otázce práva na realizaci soukromého a rodinného života, krajský soud poukázal, že vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců).

[8] Krajský soud s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009, čj. 48 AZ 116/2008 - 52, uzavřel, že pokud soud dospěje k závěru, že neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, mají s přihlédnutím ke všem okolnostem případu též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.

III.

[9] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v tom, že žalovaný postupoval v rozporu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nezjistil stav věci v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Tím současně došlo k nesprávné aplikaci § 12, § 13 a zejména § 14 zákona o azylu. Příklad stěžovatele je totiž případem hodným zvláštního zřetele. Porušení § 3 správního řádu ve vztahu k § 14 zákona o azylu je nutno spatřovat zejména v tom, že krajský soud přijal hodnocení žalovaného, který se však řádně nezabýval skutečnostmi, které stěžovatel uvedl v průběhu správního řízení. Žalovaný ani krajský soud nepřihlédl k životní situaci, ve které se stěžovatel nachází se svoji družkou a nezletilými dcerami, přestože v daném případě správnímu orgánu celou situaci důkladně popsal a svá tvrzení doložil potřebnými důkazy a listinami. Žalovaný se v zásadě omezil na konstatování, že nebyl zjištěn důvod hodný zvláštního zřetele. Neuvedl však žádné konkrétní relevantní úvahy ve vztahu k provedeným důkazům, které ho k uvedenému závěru vedly, ačkoliv mu tuto povinnost ukládá § 68 odst. 3 správního řádu.

[11] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že v rozporu se svými povinnostmi řádně nezjistil a nezhodnotil chování žalovaného ve vztahu k vážné újmě dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se spokojil s obecným konstatováním o možnosti stěžovatelovy družky obrátit se na příslušné státní orgány a svá tvrzení podpořil obecnými informacemi Ministerstva zahraničí České republiky. To učinil i přes doložené tvrzení stěžovatele o opakovaných útocích bývalého manžela jeho družky na ni samotnou a její nezletilé děti. Posouzení žalovaného, které krajský soud přijal, je dle názoru stěžovatele v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. s rozsudky čj. 3 Azs 48/2008 - 57, čj. 2 Azs 66/2006 - 52 či čj. 6 Azs 74/2009 - 51). Útoky bývalého manžela je nutno považovat za hrozbu újmy ze strany fyzických osob a tyto jsou relevantním důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[12] Stěžovatel dále nesouhlasí s neudělením doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný se omezil na konstatování, že žalobkyně a) a b) (pozn. NSS – patrně myšlena partnerka a dcera stěžovatele) nesplňují podmínky citovaného ustanovení a krajský soud toto nesprávné hodnocení přijal.

[13] Žalovaný nevzal v potaz, že jeho družka jako matka nezletilé dcery R. podala jménem nezletilé žalobu proti rozhodnutí o udělení azylu a toto řízení nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného skončeno. Nelze proto jednoznačně uzavřít, že na straně stěžovatele nejsou dány podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.

Rozhodnutí krajského soudu stran návrhu stěžovatele na přerušení či odročení řízení do doby rozhodnutí místně příslušného soudu je nesprávné a jeho odůvodnění nemůže obstát. Uvedené skutečnosti je podle názoru stěžovatele třeba posoudit jako případ hodný zvláštního zřetele.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného z důvodu procesního pochybení při dokazování a při zjišťování skutkového stavu. Nesprávně totiž dovodil, že skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, byl úplný a že při jeho zjišťování nebyl porušen zákon. Důkazy, na které soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje (obecné informace ČTK, informace žalovaného), není možno považovat za důkazy, ze kterých lze bez dalšího učinit závěr, který učinil krajský soud.

IV.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. V průběhu řízení bylo zjištěno, že stěžovateli v zemi původu nehrozí pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Jím zmiňované obavy nelze označit za odůvodněný strach z pronásledování. U stěžovatele nebyl shledán ani zvlášť zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný podložil svůj závěr o nemožnosti udělení azylu i doplňkové ochrany relevantními podklady. V daném případě nedošlo k naplnění některého z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy dle § 14a odst. 2 a ani ke splnění zákonných podmínek pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b odst. 1 zákona o azylu. Stěžovatel nebyl v průběhu správního ani soudního řízení zkrácen na svých právech.

V.

[16] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, jestliže svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu (ne)přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.*“

[17] Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že smyslem mezinárodní ochrany není poskytnout ochranu před jakýmkoliv negativním jevem či potíží v zemi původu žadatele. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze na základě zákonem uznaných důvodů, jimiž je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, čj. 5 Azs 170/2004 - 72, nebo ze dne 14. 9. 2005, čj. 5 Azs 125/2005 - 46).

[19] Z podané žádosti o mezinárodní ochranu i konaného pohovoru vyplynulo, že stěžovatel přicestoval na území České republiky poprvé v roce 1995 a pobýval zde legálně až do r. 2011, kdy mu bylo zrušeno pobytové oprávnění z důvodu neuhrazení zdravotního pojištění. V důsledku toho mu bylo uděleno správní vyhoštění. Stěžovatel teprve poté, dne 21. 6. 2012 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Vypověděl, že Ukrajinu opustil z ekonomických důvodů, neboť je tam nedostatek pracovních příležitostí a rovněž měl potíže s bydlením. Žádné problémy se státními orgány neměl. Svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil tím, že zde má se svou přítelkyní 2 děti. Jelikož přítelkyně má zdravotní potíže a nepracuje, o rodinu se finančně stará výhradně stěžovatel. Stěžovatel by měl na Ukrajině potíže získat stálou práci, nemá tam ani zajištěno bydlení a jeho přítelkyni tam hrozí problémy s bývalým manželem.

[20] Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 11. 11. 2005, čj. 5 Azs 114/2005 - 51, v němž vyložil, že poskytnutí azylu (což lze vztáhnout i na doplňkovou ochranu) je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, tak jak jsou upraveny např. v zákoně o pobytu cizinců. K tomu lze zmínit rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, čj. 7 Azs 117/2004 - 55, nebo usnesení ze dne 30. 11. 2010, čj. 8 Azs 14/2010 - 64, podle kterých snaha o legalizaci pobytu za účelem hledání či pokračování ve vykonávání práce na území České republiky z důvodu tíživé finanční situace v zemi původu neobstojí jako relevantní důvod ve smyslu § 12 ani § 14a zákona o azylu. Řízení o mezinárodní ochraně je zcela mimořádným institutem, který slouží k ochraně cizinců pocitujících důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo kterým by v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany je proto nepřijatelná.

[21] Stěžovatel jakkoliv nezpochybňoval, že z Ukrajiny odešel kvůli nedostatku práce a nikoli pro odůvodněný strach či dokonce pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Nesnadná ekonomická situace v zemi původu a potíže s tím spojené nejsou relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ekonomicky motivované důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze považovat za relevantní pro udělení azylu ani doplňkové ochrany (např. rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, čj. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 30. 10. 2003, čj. 3 Azs 20/2003 - 43, ze dne 19. 6. 2008, čj. 6 Azs 35/2008 - 57, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004 - 44).

[22] Stěžovatel odvozoval důvodnost své žádosti o mezinárodní ochranu od své stávající rodinné situace, kdy má na území České republiky družku a 2 nezletilé děti, které jsou závislé na jeho výživě. Jak již bylo řečeno, materiální potíže při návratu na Ukrajinu nemohou založit oprávněné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

[23] K tvrzeným potížím, které hrozí stěžovatelově přítelkyni ze strany jejího bývalého manžela, Nejvyšší správní soud uvádí, že cizinec může získat v České republice mezinárodní ochranu jen z důvodů vymezených v § 12 - § 14b zákona o azylu a jen za předpokladu, že tyto důvody svědčí jemu samotnému. Potíže v zemi původu, které svědčí jeho družce, jsou primárně předmětem posouzení samostatné žádosti jeho partnerky. S ohledem na nezcitelnost lidských práv lze konstatovat, že mezinárodní ochranu nelze

udělit někomu, kdo sám o sobě předpokládané náležitosti pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany nesplňuje a pouze uvádí, že tyto náležitosti jsou relevantní pro členy jeho rodiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, čj. 4 Azs 147/2004 - 81). Žalovaný se v souladu s vysloveným zabýval rodinou situací stěžovatele v tom směru, zda by mohla být důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany i vůči stěžovateli. Podle Nejvyššího správního soudu zcela v souladu se zjištěnými skutečnostmi uzavřel, že ani rodinná situace stěžovatele není důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

[24] Stěžovatel má za to, že útoky bývalého manžela vůči jeho družce a jejím nezletilým dětem (stěžovatel ani jeho družka ovšem v průběhu správního řízení konkrétně netvrdili, že by docházelo k útokům na děti) představují hrozbu újmy ze strany fyzických osob a že jsou relevantním důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel nekonkretizoval pod jaký typ vážné újmy vymezené pod písm. a) až d) odst. 2 § 14a zákona o azylu, řadí uvedené potíže. Problémy, které se bezprostředně dotýkají stěžovatelovy partnerky a nikoliv jeho samotného, nelze podřadit pod důvody vymezené v § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu. Stejně tak z nich nelze usuzovat, že by vycestováním stěžovatele došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky. Stěžovatel má možnost realizovat rodinný život se svou partnerkou a dětmi i na Ukrajině. Žalovaný správně poukázal i na možnosti ochrany stěžovatelovy partnerky na Ukrajině, a to buďto přestěhováním mimo bydliště bývalého manžela nebo prostřednictvím relevantním orgánů. Stěžovatel tedy neprokázal, že by jím uváděné obavy z návratu na Ukrajinu mohly být podřazeny pod některý z důvodů pro udělení doplňkové ochrany.

[25] Stěžovatelova rodinná situace nezakládá důvody ani pro udělení azylu podle § 13, resp. doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Podle již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 Azs 147/2004 - 81 je aplikace § 13 zákona o azylu možná jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem stěžovatele. Uvedené lze vztáhnout i na doplňkovou ochranu dle § 14b zákona o azylu. Jak je zřejmé z obsahu spisu i rozsudku krajského soudu, tato situace v posuzovaném případě nenastala, neboť v době rozhodování žalovaného i krajského soudu neexistovalo žádné buď i nepravomocné rozhodnutí o udělení azylu či doplňkové ochrany některému z rodinných příslušníků stěžovatele.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud pochybil, jestliže nepočkal na rozhodnutí o žalobě proti neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelově dceři R. Zdejší soud v této souvislosti nikterak ani nezpochybňuje úvahu krajského soudu a předpokládané neúspěšnosti žaloby dcery R. proti negativnímu rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2008, čj. 9 Azs 14/2008 - 57, žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou v případě rodinných příslušníků zpravidla vzájemně provázané a dotýkají se rodiny jako celku. Postavení dítěte žádajícího o mezinárodní ochranu se ve většině případů odvíjí od postavení rodičů žádajících o udělení mezinárodní ochrany. V případě stěžovatelky, která se narodila na území České republiky a důvody své žádosti o mezinárodní ochranu odvozovala od důvodů svých rodičů, kterým byly žádosti o azyl příslušnými správními orgány zamítnuty, tak bylo na místě i v jejím případě legitimně očekávat zamítavé rozhodnutí

správního orgánu. Z tohoto pohledu je nutné vnímat přezkum krajského soudu, který byl výše uvedenými skutečnostmi zásadně limitován. Nadto, Nejvyšší správní soud ověřil, že o žalobě stěžovatelovy dcery R. již bylo rozhodnuto, a to tak, že Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 26. 4. 2013, čj. 78 Az 3/2012 - 79, žalobu zamítl.

[27] Přijatelnost kasační stížnosti nemohou založit ani námitky týkající se nedostatečného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu zakotveného v § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55, vyložil, že smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že azyl lze poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádný z případů předpokládaných v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat především na případy, u nichž je obvyklé udělování humanitárního azylu, např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné. Stěžovatelova stávající situace nepředstavuje natolik závažný a naléhavý důvod, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohly být vnímány jako důvody pro udělení humanitárního azylu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004 - 60). Správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem a bylo v souladu s pravidly logického posuzování.

[29] Stěžovatel žalovanému vytýkal porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Stížní námitky týkající se nesprávně skutkového stavu a nedostatečnosti obstaraných důkazů, jsou natolik obecné, že se jimi Nejvyšší správní soud nemůže konkrétně zabývat. V obecné rovině proto poukazuje na rozsudek ze dne 16. 9. 2005, čj. 6 Azs 224/2004 - 37, v němž Nejvyšší správní soud upozornil, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je to tedy zejména žadatel, kdo svými tvrzeními určuje a vymezuje směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu rozhodujícího o oprávněnosti žádosti. Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně dostál. Správní orgán, a po něm i krajský soud, se zabývali jak tvrzenými obavami stěžovatele, tak i situací v zemi jeho původu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil osobní situaci stěžovatele i aktuální poměry na Ukrajině. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že skutečnost, že žalovaný neshledal ve vylicených skutečnostech důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neznamená, že došlo k porušení uvedených ustanovení správního řádu.

[30] Se zřetelem k uvedenému soud uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky vznesené v kasační stížnosti. Kasační soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[31] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[32] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven zástupcem advokát; podle § 35 odst. 8 s. ř. s. advokát ustanovený v řízení před krajským soudem zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon; celkem tedy 3400 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal advokátem požadovanou odměnu za úkon právní služby spočívající v poradě s klientem, neboť nedoložil konání této porady ani její obsah. Jelikož je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň. Částka daně pak činí 21 %, tedy 714 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů včetně daně činí 4114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu